

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

FØBINGARÐAGAR

Leygardagin, 18. aug., verður Gudmundur Bruun próstur Hesselager Fyn, 60 ár, frú Susanna Kath. Nielsen, Sumba, 70 ár, Niels Peter Djurhuus, arbm., Nesi (Hv.), 65 ár.

Sunnudagin 19. aug. verður Sören Pram Zachariasen, Kirkju, 82 ár, Johan Mörköre, Klakksvík, 65 ár, Petur Øster, Tvøroyri, 82 ár.

Týsdagin 21. aug. verður Hans Jac. Magnussen, vrakari, Vági, 60 ár, Johanna Vestergaard, Vági, 50 ár.

Mikudagin 22. aug. verður Simon Frederiksen, Svínøi, 75 ár.

POLARFARIÐ

er komið við 110 tonsum úr Norreg. Tá teir hövdu siglt 120 fjórðingar mistu teir eitt av skrávublaðunum, men sigldu 100 fjórðingar eftir hetta. Síðani sleipaði Draga-berg teir á Klakksvík.

Ætlanin er nú at fara til Grönlands.

Viðoyggin komin við 110 tons-um, fer ætlandi til Grönlands.

VESTURSKIN

hevði 200 fjórðingar eftir á Føroyar, tá hann fekk fjarrit at fara

til Ålesund at avreiða fiskin. Veidan var 200 tons.

3 TROLARAR

hava avreitt veiðuna í Esbjerg. Fiskurin varð pakkaður beinan vegin og fór til Italiu.

Samstundis sum avskipanin gongur so lagaliga har liggur Kjölbro við fiski fyri einar 4 milj. kr. verður sagt.

JÓANNES PATURSSON

hefur landað 200 tons av Grönlandsfiski í Onglandi. Sjúrðarberg siglur heim fullfermdur.

Í Grönlandi eru annars Hjördis, Rádni og Nólsoyar Páll.

FUGLBERG

hefur roynt á Norðurlandinum við línu, men hevur einki fingið. Hann hevur ligið eina viku inni fyri maskinskaða.

SILDASKIPINI

fáa nógv sild. Ofta so nógv at görnini halda ikki og mannskipið klárar ikki at arbeiða allan fongin

Fyrst í vikuni kom Silverspray á Klakksvík við 350 tunnum.

HOYTERRIN

er avbera ringur norðanfyrir. Mjörkin hongur niður yvir og av og á lekur rættiliga úr honum. Tað er bert byrjað at hoyggja.

JÁKUP Í STÓRUSTOVU

doyði knappliga í gjáranáttina bert 48 ára gamal.

ÚTBJÓÐING

Hotel Føroyar skal pussast uttan og verður hetta arbeiði við hesum boðið alment út.

Treytir arbeiðinum viðvíkjandi fáast til láns á skrivstovu okkara.

Tilboð mega vera Tryggingarsambandinum í hendi í seinasta lagi hósdagin 23. august kl. 15.

Tryggingarsambandið skilir sær rætt til at taka tað tilboð, ið hildið verður at vera best hóskandi.

Tórshavn, 15. august 1951.

Tórshavn 15. august 1951.

Tryggingarsambandið Føroyar**Grót og skervur.**

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimtað. Bæstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmann fyri kommununa.

Froðbiar sóknar kommuna

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

Lastvognskoyring

Anton Arge (y) Húsabrúgv

Tlf. 443.

Haldið

Socialin

Bílig og haldgæð

PØT

til rennur og septiktankar

hjá

Poul Arne Poulsen

Tvøroyri

Tlf. 18.

Hedin Brú: Feðgar á ferð.

niður aftur ferð eftir ferð, men tey varnaðust hana ikki. Hesi gomlu fólkin i orkaðu ikki at hoyra, at Kálvur hevði sovið saman við við Klávusardóttur, tí tey vóru jú ikki gift. Tey hövdu hoyrt, at soverðið hendi niðri og kanska í Havn og á Tvøroyri, men at nakað av tí fólkaslagnum var her á teirra-leiðum, tað dugdu tey ikki at hugsa sær. Og nú var teirra egni sonur soleiðsini.

Tá hoyrdu tey málan uttanfyri, og elsti sonurin kom stórlæandi aftur, hann helt í herðatoppin á Kálvi og fyrði hann inn undan sær: »Hygg, her hava tit hann, eg fann hann upp úr hoynum«.

»Kálvur græt og turkaði sær um eyguni, hann var loðin av hoymoð, og ádra tufluna hevði hann mist.

Tey gomlu sita sum steinar, hyggja ikki upp og ikki eitt orð.

Kálvur setur seg kykkandi eftir ondini á beinkin. Bróðirinn tekur í ókslina á honum: »Sitt ikki og grát, gamli, tú er ein vaksinn maður, eg ætli ikki at gera tær nakað, vildi bara hava teg inn aftur, áðrenn náttin kom«.

»Ja, men viss nú Illimaður kemur eftir mær«.

»Halt kjaft, Kálvur, rakar tað Illamann, hvat ið Klávusardóttir og tú havast at. Men tú má taka ansvarið, tú má giftast við henni«.

»Nei, hann komdi sær ikki at fara til prest.

»Tað skal tú einki hugsa um, eg skal koma við tær«. Hann lær, so hann vil skrædna.

»Hatta mátti einki verið at læið at, haldi eg«, sigur Ketil illskur á málinum, »tú mátti heldur grátið, yvir at hann ger húsinum fyri skommum«.

»Nei, her er einki at gráta um. Hvør skomm er tað, at Kálvur hevur hug á konufólki. Eg eri erin, av at tað er so frægt av manni í honum«. Tann elsti sonurin fór sín veg.

Ketil fór tungur í huga at brenna seingjarhoyggið hjá Lias Berinti. Hann uggaði seg við, at Várharra kanska bar eitt sindur yvir við Kálvi, eftirsum hann hevði givið honum so lítið vit.

X.

TAD leið at jólum og einki smábátaveður. Hýrurin minkaði alsamt í Ketilshúsi, tey gomlu grundaðu dag og nátt, yvir hvaðan tey skuldu fáa eitt oyra, tí nú stóð í svørtutalvu, at sýslumaðurin kom til byggdar um nýggjárleiðið, og tá skuldu grunda-rokningarnar gjaldast. Men tey sóu ongur útvegir. Og ikki kálvaði kúgvín, stóð og hekk. Konan royndi at geva henni heitt vatn, men eingin kálvur kom. Tötingina hövdu tey, men nú var so lítið eftir av tíð, at tað munti ov lítið.

Ein fríggjamorgun gekk kirkjuklokkann, tað vóru messuboð, Ketil

og konan settu sær fyrir at fara við, hóast hetta var ikki teirra túrur. Hvörki talaði um, hví tey skuldu við aftur nú, men hetta hevði verið lagið hjá teimum so mangan gjøgnum livið, tá ið harðast á stóð.

Leygarkvöldið kom Ketil heim aftur úr bönum fyrr enn vanligt og hvörki av teimum tók arbeiði í hondina um kvöldið. Sunnurmorgunin tey fóru upp aftur, leskaðu tey seg ein drekkamunn, men ótu einki. Langt fyrir kirkjutíð sátu tey liðug í sínum altarsklæðum, búgvin at fara avstað. Ketil gekk av og á út til hoygarðin at hyggja eftir, nær ið fólk kom at kirkjuni, tí tað kundi altíð henda, at tey hoyrdu ikki klokuna.

Einaferð Ketil er úti við hoygarðin, kemur Tummas framvið. Hann talaði ikki og stóðgæði ikki á, men inni í næsta húsi veit hann tey tíðindir, at Ketil stendur altarsklæddur úti fyrir durum: »Hvussu vóru tey ikki til altars, seinast prestur var?«

»Jú«, sögdu tey, ið inni vóru, »stað vóru tey. Men hasi Ketils-fólkinu skulu altíð vera óðrvisi enn hini. Hvørjar áneyðir kunna tey hava at bróta gamlan skikk?«

»Tað veit eg líka«, sigur Tummas, »kanska angur«.

»Hvat skulu tey hava at angur fram um okkum og fleiri?«

»Nei, eg veit einki, hoyri barastani, at onkur heldur tað vera lögið, at fólk dettur oman á slötum«. Hetta segði Tummas í durum, í tí hann fór út.

Tey, sum eftir sátu, bæði gapaðu og glöddu: »Nei, hetta mugu vera illar tungur, Ketil kann ikki vera so púrrgjörður, at hann hevur viljað Lias Berinti nakað ilt«.

»Nei, tað skuldi man trúð, men eingin skal taka fyrir, kanska teir hava verið fullir, ella kanska teir eru komnir til illnar um jörðina; tað hoyrdist beinan vegin Lias Berint kom til Ketil, at tað var jörðin, tað galte«. Men hetta órogaði so nógv, at tey máttu upp at darta og út at frætta meir.

Tá ið tey komu út, hittu tey fólk úr øðrum húsum, sum Tummas hevði verið í, og tey vistu at siga afturat, at loddseðlarnir hjá Lias Berinti hövdu verið í bátinum; tað hevði Klávus borið aftur í bygdina hin dagin hann var og fylgdi. So var gitið gáta. Á tú himmalins Gud, det eru eini tíðindir, at fáa ein halgidagsmorgun. Miðjuhvítar konur við hárinum flagsandi aftan á sær titaðu um túnini: »Á Jesus hevur tú hoyrt...« »Ja, eg havi hoyrt, tað kann tú líta á, men tú veist einki meir?« »Jú, nú siga tey tað...« og sógan longdist í hvørjum.

Tvær gamlar gentur runnu millum býlingarnar við tuflunum í hondunum, bólaðu seg tivandi inn á gólvi hjá fólki við tíðindunum: